
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 2/5-6(8), 88-96

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ponadto przyjęto wniosek o wyrażenie b. dziekanowi Rady Adwokackiej w Krakowie adw. Kazimierzowi Buchale podziękowania za jego pracę w Naczelnej Radzie Adwokackiej.

Na tym obrady zakończono.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. BRAK PODSTAW PRAWNYCH DO ZMIANY PRZEZ WYDZIAŁ WYKONAWCZY NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ PRAWOMOCNEJ UCHWAŁY DOTYCZĄCEJ BEZPOŚREDNIO PRAW POSZCZEGÓLNYCH OSÓB (ART. 37 USTAWY O USTROJU ADWOKATURY)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 17 stycznia 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z wniosku adw. J. G. o reasumpcję uchwały Wydziału Wykonawczego NRA z dnia 13 grudnia 1957 r.,

p o s t a n o w i ł:

wniosek adw. J. G. pozostawić bez rozpoznania.

Z u z a s a d n i e n i a

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, rozpoznawszy odwołanie Zespołu Adwokackiego w O., uchwałą z dnia 13 grudnia 1957 r. uchylił uchwałę Rady Adwokackiej w W. o skierowanie adw. J. G. do Zespołu w O.

W podaniu z dnia 27 grudnia 1957 r. adw. G. wniósł o reasumpcję i zmianę powyższej uchwały Wydziału Wykonawczego przedstawiając, że trudności, jakie napotyka w dopuszczeniu go do pracy w Zespole w O., czyni mu adw. O., kierownik Zespołu w O., powodujący się osobistą animozją, że zarzuty wysuwane przeciw żalącemu się przez adw. O. są nieistotne, a częściowo nieprawdziwe i gołosłowne, że wreszcie odwołanie od korzystnej dla żalącego się uchwały pierwszej instancji wniósł adw. O. samowolnie, bez upoważnienia większości członków Zespołu.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Uchwała Wydziału Wykonawczego z dnia 13 grudnia 1957 roku, wydana w drugiej instancji po rozpoznaniu odwołania Zespołu Adwokackiego w O. od uchwały Rady Adwokackiej w W., jest prawomocna i żaden przepis ustawy o ustroju adwokatury nie uprawnia Naczelnej Rady Adwokackiej do „reasumpcji“, tj. do zmiany własnej uchwały dotyczącej bezpośrednio poszczególnych osób (art. 37 ustawy o u.a.). Z tego założenia wychodząc należało podanie adw. G. pozostawić bez rozpoznania (...).

2. PRZEPISY O POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM NIE MAJĄ ZASTOSOWANIA W POSTĘPOWANIU ORGANÓW SAMORZĄDU ADWOKACKIEGO. W USTAWIE O USTROJU ADWOKATURY BRAK JEST PRZEPISÓW ZEZWALAJĄCYCH TYM ORGANOM NA WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 31 stycznia 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. J. W. od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 28 listopada 1957 r. odmawiającej unieważnienia uchwały tejże Rady z dnia 8 kwietnia 1955 r. o skreśleniu skarżącego z listy adwokatów,

postanowił:

odwołanie ob. J. W. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 8 kwietnia 1955 r. skreśliła ob. J. W. z listy adwokatów na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 7 ustawy o ustroju adwokatury (w brzmieniu przed nowelą z dnia 19 listopada 1956 roku). Od uchwały tej ob. W. wniósł odwołanie do Ministra Sprawiedliwości, który postanowieniem z dnia 18 maja 1955 r. zatwierdził zaskarżoną uchwałę Rady. W dniu 31 maja 1957 r. ob. J. W. złożył do Rady Adwokackiej w W. podanie, w którym prosi o „unieważnienie“ uchwały Rady z dnia 8 kwietnia 1955 roku, mocą której został skreślony z listy adwokackiej, i o utrzymanie w mocy wpisu jego na tę listę z dnia 8 maja 1947 r. W piśmie do Rady z dnia 8 października 1957 roku, nazwanym podaniem uzupełniającym, ob. W. prosi nadal o merytoryczne załatwienie jego wniosku o unieważnienie uchwały skreślającej go z listy adwokatów. Wreszcie w pismach z dnia 7 i 18 listopada 1957 r. ob. W., powołując się na pisma poprzednie, które — jak twierdzi — z istoty swej są wnioskami o wpis na listę adwokatów i powinny być wobec tego rozpoznane w ciągu 3 miesięcy od daty złożenia, prosi o wpisanie na listę na najbliższym posiedzeniu Rady.

Uchwałą z dnia 28 listopada 1957 r. Rada Adwokacka w W. postanowiła wniosek ob. W. o unieważnienie uchwały z dnia 8 kwietnia 1955 r. pozostawić bez uwzględnienia. W uzasadnieniu Rada przytacza, iż uchwała z dnia 8 kwietnia 1955 r., zatwierdzona przez Ministra Sprawiedliwości, jest prawomocna, nie zaszły zaś żadne nowe okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania. W piśmie przewodnim ob. W. został pouczone, że od uchwały Rady Adwokackiej przysługuje mu prawo wniesienia odwołania do Naczelnej Rady Adwokackiej.

W odwołaniu ob. W., nie przytaczając naruszonych rzekomo przepisów prawa, utrzymuje, że zaskarżona uchwała sprzeczna jest z ustawą formalnie i merytorycznie.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Rada Adwokacka w W. słusznie stwierdza, iż uchwała z dnia 8 kwietnia 1955 r. jest prawomocna i wobec tego nie może być przez tę samą Radę uchylona. Przepisy o postępowaniu administracyjnym z mocy art. 1 rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 22 marca 1928 r., a więc także i art. 99 tego rozporządzenia, nie mają zastosowania w postępowaniu organów samorządu adwokackiego. W ustawie o ustroju adwoka-

tury brak także przepisu pozwalającego tym organom na wznowienie postępowania. Gdyby więc nawet ujawnione zostały w sprawie nowe okoliczności, to wbrew pogładowi wyrażonemu w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada Adwokacka nie mogłaby wznowić postępowania.

Wobec braku w tym względzie uprawnień Rady zbędne jest rozważanie, czy w ogóle, a jeżeli tak, to w jakim stopniu, ujawnione zostały w sprawie nowe okoliczności. Ustalenie Rady w tym względzie nie tamuje skarżącemu drogi właściwego postępowania, gdyby istotnie mógł on nowe okoliczności powołać (art. 97 rozporz. o post. adm.).

Ponieważ z akt sprawy można wywnioskować, że ob. W. ma wątpliwości co do tego, czy właściwą instancją odwoławczą w niniejszej sprawie jest Naczelna Rada Adwokacka, czy też może Minister Sprawiedliwości, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 25 ustawy o ustroju adwokatury od uchwały rady adwokackiej przysługuje zainteresowanemu w zasadzie odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej, a jedynie od uchwały odmawiającej wpisu na listę adwokatów przysługuje odwołanie do Ministra Sprawiedliwości. Wprawdzie w konkretnym wypadku skarżącemu chodzi o wpis na listę adwokacką, jednakże jest to cel końcowy, który ziściłby się automatycznie w razie uchylenia uchwały skreślającej go z listy, odwołanie zaś od uchwały odmawiającej takiego uchylenia nie stanowi wyjątku w normalnym toku instancji i dlatego podlega rozpoznaniu przez Naczelną Radę Adwokacką. W wypadku gdyby ob. W. zgłosił nowy wniosek o wpis na listę adwokatów, Rada Adwokacka wniosek taki musiałaby rozpoznać merytorycznie, przy czym ewentualną instancją odwoławczą od uchwały tej Rady byłby Minister Sprawiedliwości.

Z przytoczonych względów odwołanie skarżącego wniesione do Naczelnej Rady Adwokackiej, jako instancji właściwej, należy pozostawić bez uwzględnienia.

3. ROZDZIELENIE SIEDZIBY ADWOKATA OD SIEDZIBY URZĘDOWEJ JEGO MAŁŻONKA PEŁNIĄCEGO FUNKCJE PROKURATORA JEST PODSTAWOWYM OBOWIĄZKIEM RADY ADWOKACKIEJ MAJĄCYM NA CELU DOBRO ADWOKATURY

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 31 stycznia 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. S. S. od uchwały Rady Adwokackiej w W. odmawiającej wyrażenia zgody na przeniesienie siedziby z A do W,

postanowił:

odwołanie adw. S. S. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Adw. S. S. w podaniu z dnia 22.X.1956 r. prosił Radę Adwokacką w W. o wyrażenie zgody na przeniesienie siedziby z A. do W., uzasadniając swój wniosek sta-

nem zdrowia oraz dużym zaangażowaniem się w pracy politycznej ZSL na terenie m. W. Z załączonego do wniosku pisma ZSL wynika, że adw. S. jest prezesem koła ZSL w W., przewodniczącym Komisji Rehabilitacyjnej przy M. K. ZSL w W., przewodniczącym Komisji Prawniczej przy W. K. ZSL.

Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 9.XI.1957 r. odmówiła zezwolenia na przeniesienie siedziby adw. S. z A do W., podnosząc w uzasadnieniu, że ze względu na dobro adwokatury, jak i prokuratury nie może wyrazić zgody na przeniesienie siedziby, ponieważ żona adw. S. jest wiceprokuratorem wojewódzkim w W., niepożądane zaś jest, aby małżonkowie, z których jedno jest prokuratorem, a drugie adwokatem, pracowali w jednej miejscowości, gdyż stworzyłoby to atmosferę niesłusznych podejrzeń. Rada Adwokacka powołała się tutaj na uchwałę Wydziału Wykonawczego NRA z dnia 7.VI.1957 r. Z tych względów Rada Adwokacka nie rozważała motywów przytoczonych we wniosku adw. S.

Od powyższej uchwały odwołał się adw. S. do Naczelnej Rady Adwokackiej podnosząc w uzasadnieniu, że stanowisko Rady Adwokackiej w W, które ograniczyło się jedynie do stwierdzenia, iż jego żona pełni funkcje prokuratorskie — bez rozważenia zupełnie jego sytuacji osobistej — jest niesłuszne. Adw. S. podkreśla, że już w roku 1953 zgodził się na obranie siedziby w A tylko czasowo, dopóki nie zostanie zorganizowany nowy zespół adwokacki w W. Na skutek trwającego od dłuższego czasu dojeżdżania do A stan jego zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu; ponadto jest on zatrudniony jako wykładowca na kilku uczelniach w W, a prócz tego wykonuje w W szereg funkcji politycznych. Adw. S. podkreśla, że Zespół Adwokacki Nr 4 w W wypowiedział się jednomyślnie w dniu 10.X.1956 r. za przeniesieniem jego siedziby z A do W, Zespół zaś Adwokacki Nr 5 wyraził zgodę na przyjęcie go w poczet swoich członków.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Rada Adwokacka w W słusznie uznała, że w sprawie niniejszej decydujące znaczenie ma fakt, iż żona adw. S. pełni funkcje prokuratorskie w W. Rozdzielenie siedziby adwokata od siedziby urzędowej jego małżonki pełniącej funkcje prokuratora jest podstawowym obowiązkiem Rady Adwokackiej mającym na celu dobro adwokatury jako całości, jest bowiem bardzo szkodliwe dla adwokatury, jeżeli klienci zgłaszają się do adwokata nie z powodu jego watorów zawodowych, ale ze względu na pokrewieństwo z członkami sądownictwa i prokuratury. Należy się zawsze liczyć z możliwością powstania takiego przekonania wśród klientów również wtedy, kiedy adwokat postępowaniem swoim nie dał ku temu powodów. Z tych względów Rada Adwokacka słusznie przeszła do porządku dziennego nad osobistymi motywami adw. S. skłaniającymi go do przeniesienia siedziby do W. Przytoczone przez adw. S. w jego odwołaniu fakty, że adwokat-mąż ma siedzibę w tej samej miejscowości, w której urzęduje jego żona-sędzia lub -prokurator, należy uznać za zjawisko niepożądane.

Z tych względów Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej postanowił jak wyżej.

4. WNOSENIE PRZEZ ADWOKATA W CIĄGU PÓLTORA ROKU W TYM SAMYM PRZEDMIOCIE 4 WNIOSKÓW, GDY BRAK JEST ISTOTNEJ ZMIANY OKOLICZNOŚCI — BUDZI ZASTRZEŻENIA CO DO ZGODNOŚCI TEGO RODZAJU POSTĘPOWANIA Z POWAGĄ ZAWODU I OBOWIĄZKIEM POSZANOWANIA UCHWAŁ POWZIĘTYCH PRZEZ ORGANY SAMORZĄDU ADWOKACKIEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 14 lutego 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. J. C. od uchwały Rady Adwokackiej w G z dnia 9 listopada 1957 r. w sprawie przeniesienia siedziby z E do G i po wysłuchaniu ustnych wyjaśnień skarżącego,

postanowił:

odwołanie adw. J. C. pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Fakt, że wykonywanie zawodu poza miejscem zamieszkania stanowi dużą niedogodność, nie może budzić sporu. Jest jednak notoryczne, że potrzeba równomiernego rozmieszczenia adwokatów stwarza konieczność wyznaczenia im siedzib także poza miejscem zamieszkiwania. Ubiegając się o wpis z siedzibą w E adw. C musiał zdawać sobie sprawę z niewygody z tym połączonej i zgodził się na nią. Skarżący był już wówczas żonaty, jego zasadnicze warunki rodzinne nie uległy więc zmianie. Spodziewane przyjęcie na świat dziecka jest naturalną konsekwencją małżeństwa, nie może więc także stanowić okoliczności nowej uzasadniającej zmianę poprzednich decyzji Rady Adwokackiej. Adw. C jest człowiekiem młodym, wobec czego nie można uznać, aby przejazdy z G do E zagrażały jego zdrowiu. Przedstawione zaświadczenie lekarskie ma charakter konwencjonalny i nie jest przekonujące. W tych warunkach uzasadnienie zaskarżonej uchwały stwierdzające, że przyczyną odmowy zezwolenia na przeniesienie siedziby adw. C jest obowiązek planowego rozmieszczenia adwokatów, uznać należy za prawidłowe, a uchwałę za trafną.

Wydział Wykonawczy podkreśla przy tym, że wnoszenie przez adwokata w ciągu półtora roku w tym samym przedmiocie czterech wniosków, z których trzy zostały już prawomocnie i jednobrzmiąco rozstrzygnięte, gdy brak jest przy tym istotnej zmiany okoliczności, musi budzić zastrzeżenia co do zgodności tego rodzaju postępowania z powagą zawodu i obowiązkiem poszanowania uchwał powziętych przez organy samorządu zawodowego. W jaskrawych okolicznościach tego rodzaju postępowanie adwokata może nawet nosić znamiona uchybienia dyscyplinarnego. Z przytoczonych względów odwołanie skarżącego należało pozostawić bez uwzględnienia.

5. UPRAWNIENIA RAD ADWOKACKICH DO UCHYLANIA (EWENTUALNIE ZMIANY), W DRODZE NADZORU, UCHWAŁ ZESPOŁÓW ADWOKACKICH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 14 lutego 1958 roku).¹

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w S z dnia 4 stycznia 1958 r. w przedmiocie wyjaśnienia, czy rady adwokackie są uprawnione do rozpoznawania odwołań od uchwał zespołów adwokackich odmawiających przyjęcia w poczet członków zespołów,

postanowił:

1) Wyjaśnić Radzie Adwokackiej w S, że ani ustawa z dnia 27 czerwca 1950 r. o ustr. adw., ani rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 sierpnia 1950 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 318) nie przewidują możliwości odwoływania się do wojewódzkiej rady adwokackiej od uchwał zebrań członków zespołów adwokackich, natomiast wojewódzkim radom adwokackim przysługuje prawo nadzoru nad działalnością zespołów adwokackich; w związku z tym rady adwokackie są uprawnione do uchylenia (ewentualnie zmiany) uchwał zebrań członków zespołów adwokackich, gdy uchwały takie naruszają przepis prawa lub interes zawodu.

W następstwie tego wojewódzka rada adwokacka może również uchylić uchwałę odmawiającą przyjęcia adwokata w poczet członków zespołu.

Wyjaśnić nadto, że brak uzasadnienia prawnego i faktycznego w uchwale zespołu adwokackiego nie stanowi sam przez się podstawy do uchylenia uchwały, natomiast rada adwokacka może zażądać od zespołu adwokackiego takiego uzasadnienia. (...)

6. ZASIĘGANIE PRZEZ RADY ADWOKACKIE OPINII O OSOBACH UBIEGAJĄCYCH SIĘ O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 14 lutego 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 4 stycznia 1958 roku L. dz. A/2607/57 w przedmiocie praktyki rad adwokackich w zakresie zasięganego opinii o byłych pracownikach wymiaru sprawiedliwości ubiegających się o wpis na listę adwokatów,

postanowił:

skierować do wszystkich rad adwokackich pismo następującej treści:

Rady Adwokackie obowiązane są badać w szczególności, czy ubiegający się o wpis na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich dają rękojmię należytego wykonywania zawodu i czy są nieskazitelnego charakteru (art. 40 i 71 ustawy o ustroju adwokatury).

¹ Por. „Palestra” nr 2/1958 r. — uchwała Wydz. Wyk. z dn. 29.XI.1957 r., poz. 3.

Ustaliła się w tym względzie praktyka zbierania danych o kandydacie za pomocą tzw. referencji u osób wskazanych przez samego ubiegającego się o wpis lub u innych osób, do których rada adwokacka zwraca się o udzielenie opinii.

Ta praktyka korzystania z referencji jako jednego ze sposobów ustalenia poziomu i charakteru osoby ubiegającej się o wpis sama przez się nie budzi zastrzeżeń i nie wymaga zmian.

Natomiast zastrzeżenia wywołuje stosowana w niektórych radach adwokackich metoda zużytkowania zebranych opinii (referencji) przez umieszczanie ich w treści uchwał rozstrzygających podanie o wpis. Mianowicie niektóre rady adwokackie w uzasadnieniu swoich uchwał wymieniają imiennie osoby, które udzieliły opinii, i przytaczają treść udzielonych opinii.

Praktyka taka jest niewłaściwa i powinna być zaniechana.

Opinie należy traktować jako poufne i przechowywać je w aktach osobowych w zapieczętowanej kopercie. Osoba udzielająca opinii powinna mieć gwarancję, że jej opinia nie będzie rozgłoszona. Rada adwokacka nie może liczyć na szczerość opiniodawców, jeżeli ci nie mają pewności dochowania poufności udzielanych opinii, a grzecznościowe opinie nie mogą uchodzić za wartościowy materiał stanowiący o poziomie i charakterze osób ubiegających się o wpis.

Zachowanie poufności opinii nie uwłacza w niczym prawom ubiegającego się o wpis.

Jeżeli opinie o nim są pozytywne, a rada adwokacka nie posiada skądinąd żadnych odmiennych wiadomości o poziomie i charakterze ubiegającego się o wpis, wystarcza zamieszczenie w umotywowaniu uchwały o wpisie stwierdzenia, że według posiadanych przez radę wiadomości o osobie ubiegającego się o wpis nie zachodzą żadne okoliczności, które by stanowiły przeszkodę do wpisu ze względu na ustawowe wymagania rękojmi należytego wykonywania zawodu i nieskazitelności charakteru. Takie sformułowanie uzasadnienia uchwały nie zamyka drogi do zastosowania art. 82 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury, gdyby dopiero po wpisie ujawniony został czyn, który by stanowił przeszkodę do wpisu, a nie był przed wpisem znany radzie adwokackiej.

Jeżeli natomiast opinia udzielona o ubiegającym się o wpis jest negatywna, rada adwokacka obowiązana jest w miarę możliwości zbadać zasadność stawianych kandydatowi zarzutów i ustalić prawdziwość konkretnych faktów i czynów, jeśli są one przytoczone w opinii. Sama głoślowna negatywna ocena opiniodawcy o osobie ubiegającego się o wpis nie może służyć za podstawę do odmawiania ubiegającemu się przymiotów wymaganych do uzyskania wpisu na listę. Nieskazitelnosc charakteru i prawość osoby ubiegającej się o wpis na listę nie mogą być kwestionowane, jeżeli rada adwokacka nie ustali w sposób zależny od okoliczności danego wypadku konkretnych faktów i czynów uzasadniających wniosek, że ubiegający się o wpis nie daje wymaganej przez ustawę rękojmi i nie jest nieskazitelnego charakteru. Jeżeli rada adwokacka dojdzie do takich ustaleń, przytoczy je w uzasadnieniu swojej uchwały i na nich oprze odmowne rozstrzygnięcie wniosku o wpis.

Przytoczenie natomiast w uchwale rady adwokackiej ujemnych subiektywnych referencji ze wskazaniem osób, które ich udzieliły — pomijając, że jest pozbawione znaczenia dla prawnego uzasadnienia uchwały — może wywołać jedynie zadrażnienia osobiste i podważyć zaufanie do obiektywności, a tym samym i do zasadności decyzji podejmowanych na podstawie tego rodzaju referencji.

Z tych założeń wychodząc Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej na zasadzie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury zleca wszystkim radom adwokackim zaniechanie niewłaściwej praktyki wymieniania i omawiania w swych uchwałach referencji udzielonych o poziomie i charakterze ubiegających się o wpis na listę.

7. TRYB WPISYWANIA NA LISTĘ ADWOKATÓW BYŁYCH SĘDZIÓW I PROKURATORÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 14 lutego 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy wpisywania na listę adwokatów byłych sędziów i prokuratorów,

postanowił:

1) wezwać rady adwokackie do niedawania biegu podaniom składanym przez sędziów i prokuratorów ubiegających się o wpis na listę adwokatów bez złożenia przez nich dowodów stwierdzających zwolnienie ich ze służby w wymiarze sprawiedliwości;

2) zalecić radom adwokackim, aby we wszystkich wypadkach składania przez byłych sędziów i prokuratorów wniosków o wpis na listę adwokatów zwracały się — niezależnie od przyjętego sposobu zbierania o nich informacji — również do Ministerstwa Sprawiedliwości o informacje i ewentualne przesłanie do wglądu akt osobowych.

8. UDZIELANIE PRZEZ CZŁONKÓW ORGANÓW ADWOKATURY OPINII O OSOBACH UBIEGAJĄCYCH SIĘ O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW I APLIKANTÓW ADWOKACKICH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 14 lutego 1958 roku).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy udzielania przez członków organów adwokatury opinii o osobach ubiegających się o wpis na listę adwokatów i aplikantów adwokackich,

postanowił:

uznać za niepożądane udzielanie przez członków organów adwokatury opinii o osobach ubiegających się o wpis na listę adwokatów i aplikantów adwokackich.

Uzasadnienie

Osoby ubiegające się o wpis na listę adwokatów i aplikantów adwokackich zwracają się częstokroć do członków rad adwokackich i innych organów adwokatury o wydanie o nich opinii pisemnej. Jest rzeczą zrozumiałą, że dla osób ubiegających się o wpis najbardziej pożądane są opinie bądź członków rady adwokackiej, do

której właściwości należy rozpoznanie wniosków o wpis, bądź też członków innych organów adwokatury, których opinia ze względu na zajmowane przez nich stanowisko może mieć szczególne znaczenie. Jeśli chodzi o członków rady adwokackiej, to jest samo przez się zrozumiałe, że będąc powołani do rozstrzygnięcia wniosków o wpis, nie powinni oni przez opiniowanie o kandydatach uprzedzać przebiegu sprawy, co zresztą jest o tyle zbędne, że jeśli znają dostatecznie kandydata, to mogą swej opinii o nim udzielić ustnie w czasie rozpoznawania sprawy o wpis. Jeśli zaś chodzi o członków innych organów adwokatury, to mimo iż ta przeszkoda w stosunku do nich nie zachodzi, opiniowanie przez nich o kandydatach również należy uznać za niepożądane, a to ze względu na konieczność unikania samej możliwości wrażenia, że zajmowane przez nich stanowisko może wyrzeć wpływ na członków właściwej rady adwokackiej powołanych do rozstrzygnięcia sprawy wpisu.

Z tych względów udzielanie opinii o osobach ubiegających się o wpis na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich przez członków organów adwokatury należy w ogóle uznać za niepożądane.